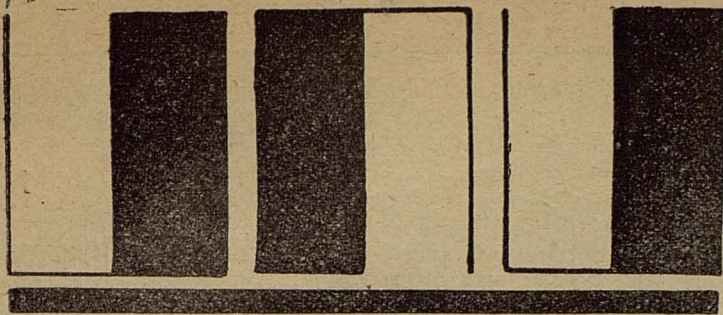

avantgardă literară

No. 5

septembrie 1928

2 lei

colaborează: ion călugăru, gheorghe dinu, av. dudl, madda holda, m. h. maxy, moldov, sașa pană, stephane roll, ilarie voronca, zadkine.

Tekirghiol

Noroiul te cuprinde ca suris sau ca algă
galopează inima savană acest zid
cînd vîntoarea urcă pe cer ca pe o targă
și prin apele calde vîntul în cîrji proptit

O ușe precum ciine prepelicar te cere
oasele chiuie (ce cor) genunchiu-amar
dar servitoru-aprinde lumina din artere
și aerul ca trepte suie în mădular

Pasul pînă 'n trecut numerotat ca trăsură
simți limba cu zăvorul și pîntec ca un preș
rațe sălbatece peste pleoape trecură
lingă umeri ca poduri bretele cînd dau greș

În afară de asta orașul e o gravură
și munții nu sărută văzduhul prea destins
aștepși o înloarcere ochiul în arătură
ce sprînceană sexul de ierburi sărate lins

Stai în tristețe singur cu frunzele uscate
cum sufletul ne leagă cordonu-ombilical
cerul se adîncește pe sălcii ca un spate
și liniștea se'nchiagă în sînge cu metal

ilarie voronca

Cameie

La tropice te plimbi învăluită în liane
carnea piciorului tău imprimă pe nisip icoane
idol în carne cioplit; îți dăruie cunună
din vanilii: fruct cilindric de culoare brună.

Cartă postală

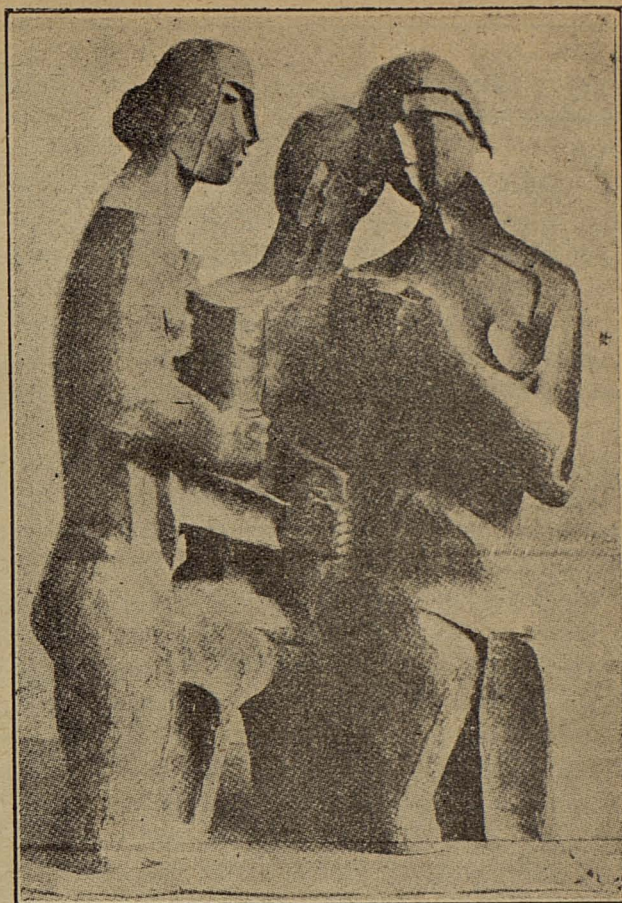
lui moldov

frate ce-ți porți exilul calvarul
într'un tîrg inert inutil bolnav de spleen—
scrii petiții analfabeților sfaturi celor tîmpi
sau măsori capacitățile butoaielor cu vin.
orbitele tuburi Crookes și Roentgen privirea ta
disecă și vede ce alții nu văd, capul triaj,
tîcșorul scalpel sintetizează sonor fraza nouă

sînt lingă tine și-ți strig curaj!

VIENA, August 1928

sașa pană

Sonet

Primește-mă cum sînt: înveninată
de ultimul pocal de soare; cată
spre umărul meu gol și umilit
de mai sticlește scama unui miț.

coboară-mă știută între vii
adaugă peste stihul meu trecut
inconsistența albă; nu ieși
pîn' nu apune visul meu avut.

amenajat mormîntul meu cu arme
nu va pluti; va sta să ardă ora
căldurilor oșcene. Peste flora

fetidă a iubirii vin să darme
minuscule ciocănitore de-argint
teatrul beat al zorilor de-alint.

av. dudl

Din Ramon Gomez dela Serna

Pare natural ca păsările adormite să cadă de prin arbo.

Trisnetul nu-i decît o specie de tire-bouchon înfuriat.

Acest pește eră alit de enervat în borcanul lui, încît
să-mi dau sama—cum ași da drumul unei păsări—
azvîrlit pe fereastră să zboare.

Sînt unii oameni emfatici și violenți, cari iscălinindu-se par
a izbi cu biciul.

Cutiile de conserve „executate” rămîn cu limba lor de fier
albă—înafară.

Răspuns nefrancat...

Iubite...

Fiecare epistolă a ta e o colivie în care inima ți-e o pasăre închisă, o pasăre smulsă. Îți adincesc, însă, umărul în așteptare pentru fastul ei, și-ți pregătesc, demult, o ureche de pluș pentru ciripitul ei.

Ți-ași aminti ca o bravadă, de anii în cari trăgeam zilele din teacă precum săbiile. Nu prefac amintirea într-o cutie cu resort pentru cenușe; ași vrea să fixez o singură amintire — în viitor însă; o amintire la care m'ași opri pe fîntîni în drumul meu înainte. O! limba de leșie, unghiile sălcii în cari vezi pentru o blazare fără haz, rugina precoce a singelui! Eși din reverii cu amintirea grea, cum ai eși din apă cu hainele; între rînduri te balansezi greu, glesnele ți-s de plumb și zgîrii împrejur aerul ca pe un zid ce te încercuie. Îți ști sufletul lipit de tine ca un limbru de poștă, pe baza căruia poci să corespunzi pînă la pupitrul abstract al negocierii dintre ființa vie și jivină. Te privești în oglindă și ai plonja într'însa spre un narcisism controversat, spre o repercutare care o presimți și te încălzește în viscolul social oul păsării măestre din paele sufletului tău. În cîte nopți perna nu e oglinda cu visele în puf și puful identificat în piatra lui Iacob. Scoboară pe scara de mătase... (de ce să-ți citez numele celor doi-trei poeți pe cari îi iubim împreună?). Te deștepți în golul confuz; ne deșteptăm în rîsul cu lacrimi împreună, al cu mîinile, pe umerii celui alt. Care tren al neprevăzutului deraia peste noi din gara ori cărei împlîriri, puse în calea astră ca vizuinele? Vai, împlîrările, coincidențele, relevările, zardul, isbindu-se în biografii, în reverențe, în etc...

Mă uit prin cuvintele tale, prin ochiul tău, ca prin gaura ei chei: e inima un jîl în aer pentru convalescenți sau e canalabru căzut în mijlocul odăii? Știu că ai scos anume cheia să pot vedea.

O osie ne împregnează ambele coapse, o osie cu un misticism precis între noi, sfidînd — ho! ho! — opinia publică, medicul, punctul profesional, contabilitatea.

Deasemeni în acest plic e obrazul meu ascuns în palme; mă privește în care parte e orizontul cînd îl voi deschide. Rog numai să-ți lipești urechea de coală și să auzi galopul al tandoanelor, de care mă leg. Un caval al strămoșilor a rămas în mine, cu frigul din serile de munte—ca să se preacă în cărbune alb. Resimt în mine un vînjos crater stîns pe care mi-l aprind, din cînd în cînd, ca o pipă cu fumul răspîdit în mușchi, cît un formidabil huo!

Dar rușinea nu pogoară pe capul meu încă blond, încă în floare, cu fructele în arșița de apoi.

Dar cine te pune să oferi creierul pe tava grațuității ca o tă, gurilor cu toți dinții stricați de un savuros cretinism? Cine pune să crezi că în locul mărilor lui Adam n'ai înghițit decît Lec, iar toată sputa ta nu-i altceva, decît o confetură de liici, azvîrlită pe obrazul celor 1.600.000.000 de semeni ai tăi? Mul telescop a fost o mîna ridicată spre cer amenințîndu-l și a rămas să bată în el ca în geamul dinspre drum. Lubești pleoapelor care te livrează într-o dematerializare propice alui din vizuină-ți și mîna alintată în vînt ca frunza de arjar. ată cite reflexii, ce breviar sardonice, nu-mi sugerează în scrisul tău, cite resentimente împotriva vidului nu-mi bază dragostea ce ți-o supun.

Și le voi mai avea pe locurile omonime, în nopți în care figia lumii e un cap de Napoleon prezumtiv. Ce steaguri bi-culore în logica experienței: culoarea binelui, culoarea răului, a milei și a urii. Imi voi aminti cu o obtuză nostalgie de anii tragezi, și nu-ți voi cere să mă învești lecția care ți-a subliniat puntea și ți-a comprimat bărbia. Ți-ași striga: inima e în formă de potcoavă—Ura! Te știu consecința propriului tău strigat; e o

ȘNAX

avea o formă civilizată și un loc în societate, înainte de a veni în tîrgul cu raci. În acest tîrg blestemat, încep suferințele ghetelor sale veșnic lustruite, a ochilor săi miopi și a părului său de cîneapă. Trecut fiind în era bunicilor, Șnax avea imprimat pe dorințele sale un singur gînd: înșurătoarea.

După ce Șnax 'și sacrifică barba și ciorapii, o femeie mus-tăcioasă îl acceptă ca soț. (Intrevederea avusese loc pe întuneric).

În ziua hotărîtă pentru pecetluirea dorințelor sale, Șnax se duse la un coafor pe care-l rugă să-i vopsească părul alb în negru.

Întinerise cu 30 ani.

Mult așteptata sară venise cu dimensiuni gigantice, iar noaptea de iulie eră flacăra. Perinile și cerceafurile naftalinizate gîdilau nervii. Șnax deveni pompier. Incendiat de dorinți, se răcoria cu sudoarea ce-i curgea abundent din pori.

Din părul său vopsit, cerneală se prelingea pe albeața așternutului.

Zorile îl găsiră extenuat de eforturile făcute.

Șnax, care nu dormise toată noaptea, se uită în oglindă: părul înălțase. Un strigăt mult omenesc trezi vecinii din somn și Șnax hohotind își plînsese efemera tinerețe.

A doua zi, divorță și căzu într'un somn adînc cu ochelarii pe o ureche, spre a putea distinge pe ecranul visului filmul abstract.

Mai trăi cîți-va ani, atîrnat de o hîrtie de muște și muri exact în ziua cînd împlinise 84 de ani. În loc de testament, s'a găsit un calendar din anul 1899, un roman senzațional, o carte de rugăciuni pentru vătămături și 5 nasturi de porțelan.

moldov

VIRADOR

Virador e explorator.

Ultima călătorie o întreprinse pentru căutarea lucrului inexistent, animal curios ale cărui contururi le întrezărise în rugăciunile arabilor din deșerturi.

Virador voia să vadă concretul inexistent, de-oarece era un adorator al nudurilor.

După ce-și condensă cerințele, se'mbarcă pe aparatul de el construit: *terhidaerion* foarte complicat, contopirea tuturor sistemelor de vehiculație și a cărui descriere ar ocupa prea mult spațiu și ar părea — deși realitate — o simplă invenție bizară de nuvelă fantastică.

Virador plecă atunci cînd vișunile își dădură cu rumeneală. În memoriile sale, el face o descriere imparțială, nevrînd să evidențieze curajul și răbdarea cu care a suportat greutățile călătoriei sau deveni subiect de statuă postumă.

Țara lucrului inexistent era necunoscută. O gardă de oameni nuzi străjuia fluviul hotar. Vameșii îl despuiră de haine și așa putu Virador să pătrundă în țară.

Spațiu rezervat
împlîrărilor și învățăturilor
eroului

Triumfător, Virador reveni în țara sa, întovărașit de un ce-tățean al țării vizitate, pe care *Poporul*, revoltat de exhibiționism, îl linșă chiar la graniță.

Atunci, Virador înșfăcă *pe lăina* unui vameș, își confecționă o haină de zale pentru a protegii de-apururi lucrul existent numai pentru el.

madda holda

gură de leu aceia care clatină copacii și noaptea ca pe un clopot smuls din eternitate—poete cu glasul albastru sara! Dacă nu ți-ași ști un obiectiv ascuns în mîneacă precum asul de pică; dacă nu ți-ași ști femeile, pasiunile, sexul ascunse sub bolovanul din tine—te-ași adulmeca virgin, ți-ași scrie fără tristeți scrisorile.

Dar oboseala ți-a legat cu panglici vinele ochii, risc să nu mai isprăvesc. Iartă-mi confuziile toate din aceste coli, optimismul și disperarea fistăcite împreună și lasă să ne îmbrățișăm simplu ca pădurarii.

gheorghe dinu

Identitatea poemului

„Sporesc pe întuneric”

A pornii dela sineș ca făvălugul municipal călătorit dealungul străzilor de lapte din cer: Ins aproximativ, răsturnat de câteva ori de fierul alb al zilei ca o brazdă imundă de tăcere miniată pe brațul care o chinuește.

Eră firziu și închipuirea sa cu umbre de pluș și mobilă joasă jur împrejur lingă perețele suflat cu aer se gătea pentru o cină de mare taină. Deacea căruța poetului bolțită de suferinși nemărturisite evacua prezența îmbolnăvită de așteptare a viziunii sale, în zarea împedicată cu zulufi de aramă. Substanța atroce își arcuia impertinențe pentru un zbor apropiat ca bondarii; dar el a rugat și auzi atunci mințile tăcerii din tărie și un scrum subțire îi percreflui pleoapa.

Înfășat ca'n za, tonul sublim urcă din catul de jos al ființei sale înstrunate indecis și nespuse încă ca o bolborosire ascendentă de vaer din care nu știi are să iasă la iveală un sughiț de plins, o apostrofă înaltă un rictus. Vecinătatea incomodă a răzorului său vespéral, plantat fără vrere în preajma pungilor cu grăsime și mîncare îi supără vădit elanul. În strana sa de întuneric e miștraliat de aserțiuni disperate: „Imaginea odinioară puf și graiu simplu e o aripă pudrată cu nebulie” „Dumnezeu care rupe linii din crîngul ardeiat al potențelor ca să cîrpească fața lumii, are să scrie după dictare”.

Cu asta au făcut toate imprecățiile dinlăuntru; nu c'ar fi pierdut cheia de cleșter a povestirii cu care să descuie din vis domnița.

Constelația cuvintelor burează praf de aur în pupila lui trează, care tresaltă crunt și se răstoarnă sub marea lor înaltă.

El psalmodia cu glas virgat, obrazul aiurea după cum urmează Noțiuni. E ultimul ceas de veghe; orașul aprinde lumini de criptă adulate de umbre sau ziduri cari fumegă. Nu e nici vînt care mușcă din zori pubere, nici apusul grăbit al unui incendiu. Interiorul nostru copt ca un sîn de lămîie e amenințat de destinul faciurn :

Nu e încă totul pentru că poemul e virtual ca o stemă nouă care n'a trecut încă pe la fotograf; el suferă întârzieri ca acele ape culcate pe paturi de calcar și ardezie ca apoi miracol să fișnească vîrtoase, ca săbii și spele, sfîrc de apă bună.

Iată că vitejia sa protestă cu lacrimi în glas împotriva mării incertitudini care-l desolă cu'n braț prietîn strecurat subsuoară, purtîndu-l prin orașe și cărți ca să-l desvefe de năravul poeziei. Plînse. Și adăogă: Căci n'am să mai scriu niciodată.

Hirtia amurgise sub streășina neagră cu cuiburi între cuvinte; suferința sa propagă un incendiu imens care-și mută vilvitaia din loc în loc.

O aripă îi alinse fruntea cu intermitența azur care apoi se pogori și linse scrisul urîl.

av. dudl

CITIȚI dintre ultimile cărți apărute, mai ales :

NADJA de André Breton

TRAITE DU STYLE de Louis Aragon

CONNAISSANCE DE LA MORT de Roger Vidrac

EDITIONS DE LA NOUVELLE
REVUE FRANÇAISE

URMUZ Vitrină de artă nouă.
Director G. Bogza Cîmpina

DE ST R Die führende Zeitschrift
U M der neuen Kunst. Berlin.

PROFESSOR et DISCIPULA

CUVINTE PE NISIP
de SAȘA PANĂ

Amor improbus omnia vincit,

Miguel Donville

Scoala unde am profesat avea o singură elevă și o singură clasă. Clasa elevei. La fiecare 29 iunie, eleva adăuga în dreptunghiul cu chenar *bleu* o verticală; imediat mă decretam profesor al clasei respective, ștergînd anterioara din minte și budget. Azi redeschiderea școlii e condamnată. Eleva a svirlit etichetele de rangul VIII la gunoi, părăsind numărul 347 și șorșul *gris*. Justificarea existenței mele ca profesor s'a elerizat.

Profesorul este prin lege un *arriéré*; relațiunile dintre el și elevi omoloage celor dintre copoi și iepuri. Știința și durerea în pîntece se recomandă ridicînd două degete alăturate.

Am reușit să abat sistemul din albia îmbătrînită utilizînd problemele extra-intra-școlare bază sistemului educativ.

În ora de matematici aflam C. m. m. c. d. al unei sume de anecdote > < decente. Istoria vieții artiștilor din Hollywood cu prezența de fotografii (fără autografe sau plastografiate pentru valorificare). Eleva suprapuse lui Ion Vodă cel Cumplit un Rudy Engleza (în ultimii ani) la telefon, arcuită în *chaise-longue*: pozițiuni scurte, afirmative și interogative, șoptite lui Mr. Willy, proprietarul unui sgîrie-nori cu etajul superior de închiriat din agorafobie. În kimono larg, cu flori de culoarea cărnei, destăinuia carne de culoarea florilor, anticipînd cursul de filozofie. — Hai să filozofăm! — Cogito ergo sum (sentențios). Părăsia de 15 ori locul pentru a reveni după un schimb de gesturi cu Psyché și manevra ochilor spre telefon. La cursul limbilor (franceză romînă) o preocupa corespondența cu Mary, magazia de confidențe și colțul-meșă de pîr în craiu-nou—, generatoare de lapsuri, de soarta cărui mă interesam.

Lungimea orelor de curs nu le cunosc: port ceas în cadran și eleva inimă de porțelan. Am remarcat în singura oară cînd imprudent i-am citit versurile

„Dans une tour le porce'aine
O n'être de rien occupé
Que des vers de Li-Taï-Pé
Et d'un petit magot obscène”.

le primea și reflecta asemeni oglindei concave, silindu-mă închid ochii.

Adăugase decalogului comandamentele
să nu întreacă 43 kg.

sîni absenți

nasul fac-simil să privească steaua polară

și timpul să metamorfozeze ?¹⁾ în ! (cum învăța
exprima grafic bucuria.

Metamorfoza s'a produs deoarece (vezi motto).

1) Acest semn, infinit multiplicat pe calele și chenarul cărților, era doar proiecția înului strîp de săgeată, de vînzare la negustorii din moși pentru tînerii romanticoși predispuși la pesimism calitate

sașa pană

unu

moldov

SCURT-CIRCUIT

ION CALUGARU

M'a uimit apariția cuiva care aducea cu el, altceva
decît talent: o sensibilitate nouă, o viziune nouă.

Fundoianu - 1923

Și adevărul de atunci a perseverat printre pușinii prieteni tot mai niniștii, tot mai scump. Se ascunde în figura lui mică și urîtă, în corpul lui mărunț o diavolească pindă; un om care suride cum altul ar mirăi; cineva care-și pune în privire și piper și zahăr și-și spune de sufletul lui că e un porumbiel sfișiat de propria lui piscică.

L'am cunoscut la o fereastră cu zăbrele de sub o clopotniță: ochii lui luciau cu o flăcăruie albastră ca a spiritului denaturat; mușcăiseră și pe-reții și tristețea lui.

O bohemă iandără îl ținea în pat peste măsură. Patul era pus lîngă fereastră și prietenii și-i primea la geam. Dincolo de pat era plecarea, strada, cafeneaua. Seara se feria de dulăii mari ai curții aprinzînd chibrituri, întor-cîndu-se să scrie „Moarlea la geam”.

Îi vor sili o grimasă rea, poate, că-i spun lucrurile aceste, acum, cînd volajile în aerona-ve a înlocuit pribegia prin uliți sterpe, cînd cu acelaș stylo-u semnează și nuvelele și ceckurile; și cînd inelul cu o magnanimă piatră patronează cîrcelul din iernile cu ger.

Pe atunci eram fragil și vocabularul lui nespus, jocul de umbre și lu-mină dintre sprîncene, mă chircea; răutatea lui o socoteam plesanterie. — Il iubem și cu aceeași desinvoltură, de atunci l'am iubit și l'am urît de multe ori.

Știi plimbările sară, cînd uluiam felinarele, agasam prietenii socialiști — Nietzsche-Klein te supranumia Dostoewsky — și știi femeile carine sem-nalizau cu lumini electrice de prin pomi? Dar eu mai știu nuvelele scrise în, cuvintele ca un meu otrăvit, un colier de care anini un peisaj ne-o lume de lavre omenesți cu spasmul și ticurile epileptice din ele. Cîteificări cu ține însuși, cîta reverberație, și conforsiune, ideile prinse ca-re, o mentalitate puturos de adevărată scurma nămolul unei umanitățiîrguri cu ovreii ruginiți prin bărbi, cu ochii roșii și tăra gene.

După fiecare virgulă ascunzi un țipăt de groază, fiecare punct un spasm repercutat înăuntru. O umbră îi fuge ca un gușter prinul tău pisat; un susur te umple cu o sudoare de cerneală, cu o chineagră de strălucire. Îți iubesc verbul ca pe o scorpie pe al căruidul știu înmuat în veșnicie; îmi place zig-zagul drept din durerea ta și spune că e o oglindă cu cocliri — cu o coclire definitiv terapeutică cum cenina.

Ești un poet, și poetul e acela care mută din scrisul tău înjălesullesc și plat într'un nimb negru, într'o teozofică sandală la piciorul lui. Cîți pot ghici sub pleoapa ta trupul gol și zmucit al sufletului dinDar povertea epică, descripția, ochiul topit într'o lupă a amănuntului,ramul închis în porțile de plumb, în zidul paginei, cîți le discern? Darpacă de gramaticii uscați căutîndu-ți defecte? Ești plin de compromi-cum ai fi laureat cu certificate și cununi de merișor. Răutatea tu o so-binefacere și transporturile puerile le știi? Cînd vom vîna zimbrî înovina, chiar dacă i-am găsi prefăcuți în epuri la ușile băcăniilor? Știi vre-a pe cînd nu se născuseră nici Molière nici Baltazar? Dar chefurile din-tărie cînd spăream cu un idiot delir farfuriile știrbe, țigăncile perforateabsol și afitea altele?....

roll

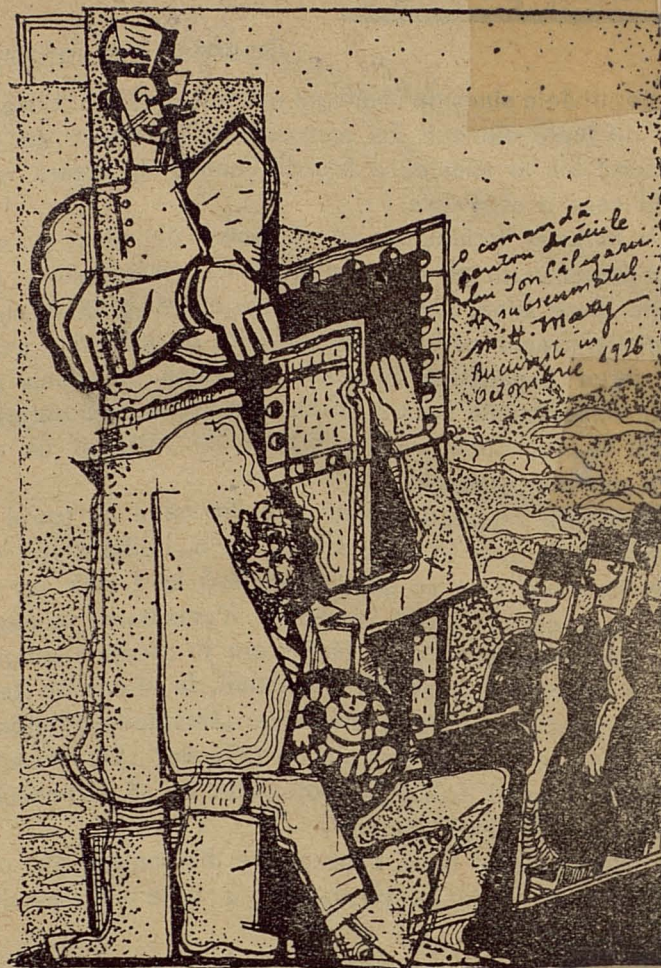
INTOLOGIE

ION CALUGARU

A doua zi, îmi răscumpăr nedumerirea. Incepe succesiunea obișnu-La poartă, mă înțîmpină un arhanghel în uniformă: portarul. Plecă. Un ascensor mă suie, prin scara vîrtej, pînă la etajul suspendat peste. Altă plecăciune. Parcurg coridoare scurte, răcori imateriale. Într'ungher, îmbulzeală cu sunet de ape răbufnite, sguduituri de innec. Anonimtre fetițe dactilografe, cu pulpe mici și obraze cari scapără! Risete prin-țînși. Sint suple și limbute. Par'c'ar ronțăi voluptăși, par'că s'ar undui. et au vîrsta săpată ca cicatrici, pudoare prudentă în mișcări — bărbășii'sovi, subțiri și rubiconzi, de o eleganță care trebuie reprimată, negligență. Amintesc subsoluri, camere economic mobilate, parfum ascuțit și..

Intri în sala cu obstacole și polițe: cum samănă cu un grajd de exer-pențru poneys, imaginat de un proprietar generos. Atmosfera înaltflată. Pe fiecare scaun, un domn aplecat; o bufnită împăiată. Scaunele speleze, semi-paranteze. Cînd lipsește cineva, paranteza străfulgeră unîn de întrebare. Fete cuminți, tunse ca plăeșii, să se strevadă sfircul u-lui, încorsetate ca panțirii să se întăriască sînii de clei: băeți idealști,

m.
h.
m
a
x
y

d
e
s
e
n

suferinzi de gălbinare. Bîntuie apatia, debilitatea. O infuzie de preocupări identice. Se întuesc între ei și comuniază. Păinjenisuri de cifre aștern zaimfe peste capete. Figuri navighează în glumă lichefiată. Cel dințiu venit răspîndește miros de gumă arsă; purcede apoi cursa de întrecere. Caloriferul jluie cu miros de var stîns; oamenii răspîndesc miros de lină aprinsă; mesele, de scîndură trasă la rîndea; hîrtia, cerneala; cerneala, parfumul trezîi de malaga. Nara biruită de miresme se ascute, dă preț, judecă cu o fineșă ne-bănuită la un om mic de stat; urechea prinde svonuri de solzi scîrpinaji, sfîrșituri drepte, răsucite; în trup, pornesc nervii să clinchete, zurgălăi, zurgălăi și sînii. Creioane se fugăresc peste planșe, transpiră, scîrșie, se îm-pleticesc. Gume trec peste rîni deschise mîngîieri undelemni..

Cîtva timp de conviețuire și te încredinzezi că insul deprins de colec-tivitate nu prețuiește nimic. Cîtîme nestabilă, esență fără preț, rătăcește prin sine, în stepă pleșuvă, printre semeni, în preerie. Paradisul necesită un sta-tist; cu spirit impermeabil, absent. Petrece opt ceasuri, întrerupte de prînz, în distribuția fixată după plan, se frînge. se adapla la atmosferă. (Nici un finăr viu și zburdalnic n'a trecut încă pragul paradisului). Toate se distribuie cu sistem: ceasurile cu pauze, atribuțiile, biurourile, într'un descrescendo violent: direcția, saloanele dactilografelor, cassa, statistica. Ora plecării, e surparea sloiurilor, veselie pornind pe povîrniș; — o cataractă de rochițe și gambe spumegînd pe scări, o tempestă de risete scurte, din gîtlej, după care recunoști, vîrsta, sexul..

CURS PENTRU ADULȚI

EDUCAȚIA VOINȚEI

După succesul dela Operă, nu i-a rămas decît să-și asigure vocea. Adolescent, gloria îl purta pe catalige. Nu vedea pe nimeni în jur, nu sim-ția dacă plutește în aer sau noroi. Era sopran. Într'o duminică, simți catali-gele de cocă. A doua zi se duse la vînzătorul de calatr și le muie. Un pa-liativ. Peste două luni zării în jur, jos, lucind cîteva chelii. Deduse logic că se apropie de pămînt și vocea se ridică spre cer: Tramwaie în variantă. Guliver îi istorisise odată cît suferi între uriași. Se hotări să rămîie sopran și să-și conserve GLORIA.

Se duse la chirurg și se castră. Q. E. D.

sașa pană

București I,-Căsuța Poștală, 114
Dorohoi,-Str. I. C. Brătianu, 33
Paris: rue Budé 11. (IVe arr).